

Č. 5040.

Dávka z přírůstku hodnoty: V řízení podle vl. nař. č. 545/1920 není zjištění základů pro vyměření dávky, provedené proti zciziteli, závazné také již proti nabyvateli.

(Nález ze dne 22. října 1925 č. 19.590.).

V ě c: Karel F. v Č. proti zemské správní komisi v Opavě o dávku z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem Slez. zem. úřadu pro vyměřování dávky z přírůstku hodnoty z 30. listopadu 1922 vyměřena byla zciziteli Františku T. po ukládacím řízení s ním provedeném dávka z přírůstku hodnoty pozemku č. kat. ... v Č. Za základ vyměření dávky vzata byla nabývací hodnota 2870 K dle údajů zcizitele, obsažených v protokole z 29. listopadu 1922. Tento platební příkaz vešel v právní moc.

Podle usnesení okr. soudu v Č. z 11. března 1923 nebyla mobiliární exekuce k vydobytí vyměřené dávky proti Františku T. povolená vykonána, poněvadž nebylo nalezeno zabavitelných věcí. Na to vydán byl slez. zem. úřadem pro vyměřování dávky z přírůstku hodnoty dne 2. srpna 1923 záruční platební rozkaz, v němž dávka vyměřena byla rovněž na základě nabývací hodnoty 2870 K z 1. ledna 1914, zjištěné podle udání zcizitelových, obsažených v protokole z 29. listopadu 1922.

Nař. rozhodnutím nebylo stížnosti Karla F. vyhověno z důvodu, že pro zjištění základů vyměřovacích byly v první řadě směrodatny údaje zcizitele Františka T., tento že prohlásil výslovně v protokole z 29. listopadu 1922, že kupní cena odděleného pozemku ve výměře 466 m², který byl st-l kupní smlouvou z 25. dubna 1922 prodán, činila 2870 K 56 h, že při tom ani později nebyly činěny námitky pro různý druh jednotlivých částečných ploch a že nebylo tedy třeba zjistiti kupní cenu odhadem, jelikož kupní cena byla dána.

Rozhoduje o stížnosti, vycházel nss z následujících úvah:

Ve stížnosti dovozuje st-l, že výše nabývací hodnoty, která vyměření dávky byla za základ položena, jest nesprávná a vytýká, že žal. úřad neměl se spokojiti s pouhým udáním zcizitele, a to tím méně, ježto st-l v řízení ukládacím vůbec slyšen nebyl. Stížnost tedy namítá v podstatě, že nabývací hodnota měla býti zjištěna za účastenství st-le, a to nezávisle na řízení předsevzatém se zcizitelem.

Převod, o který zde jde, proveden byl kupní smlouvou z 25. dubna 1922. Na tento případ nevztahují se předpisy pravidel o obecní dávce z přírůstku hodnoty, dodatek III. k vl. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb. (§ 30 těchto pravidel). Dlužno tudíž tento případ posuzovati dle předpisů nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb. (§ 30 tohoto nařízení).

§ 13 d. ř. č. 545/1920 stanoví v odst. 3: »Při nedobytnosti pohledávky u zcizitele ručí za ni nabyvatel. Nabyvatel však může žádati, aby vyměřující úřad výši dávky, nad kterou na něm nemůže býti ručení požadováno, nejkratší cestou a bez závazku vůči zciziteli vyšetřil a jemu ozrámil.« Z toho plyne, že vyměření dávky proti zciziteli provedené

neplatí beze všeho proti ručícímu nabyvateli, že rovněž výše dávky proti nabyvateli zjištění závazku vůči zciziteli nezakládá, že tedy primární závazek zcizitele není identický se subsidiárním závazkem nabyvatele.

Bylo by také protismyslným, aby nabyvatel ručiti měl za onen peníz, který v řízení se zcizitelem provedeném byl jako dávka zjištěn. Závazek takový zahrnoval by v sobě též ručení za materiální následky prohlášení, jež zcizitel v řízení ukládacím učinil, jakož i za následky opomenutí zcizitelových v řízení ukládacím. Proto není také dohoda, ke které došlo se zcizitelem ohledně nabývací hodnoty zcizené nemovitosti, pro ručícího nabyvatele závaznou.

Zmíněným předpisem odst. 3 §u 13, že ručící nabyvatel může žádati, aby výše dávky byla vyšetřena a jemu oznámena, zaručeno jest nabyvateli v řízení předcházejícím vydání záručního platebního rozkazu postavení strany, s níž jest třeba po zjištění nedobytnosti dávky u zcizitele zahájit nové řízení, v němž jí přísluší úplně samostatné postavení a právo samostatných námitek ohledně vyměření dávky. Náleželo tedy žal. úřadu, aby před vydáním záručního platebního rozkazu se zcizitelem provedl celé řízení od základu. Žal. úřad tak neučinil a to, jak z odůvodnění napadeného rozhodnutí na jevo vychází, následkem právního názoru, že zjištění základů pro vyměření dávky proti zciziteli Františku T. provedené jest také proti stěžujícímu si nabyvateli závazným. Než názor tento, jak z hořejších úvah zjevno, jest mylný. Náleželo tudíž napadené rozhodnutí, jež spočívá na nesprávném právním názoru, dle §u 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 5041.

S a m o s p r á v a o b e c n í: I. * Pořádková pokuta podle § 99 obecního zřízení mor. nemůže býti uložena osobě, která již není členem obecní rady. — II. Náhradu útrat revise obecního hospodářství lze osobě provinilé nedbalostí nebo nepořádkem uložit i když už přestane býti členem obecní rady.

(Nález ze dne 22. října 1925 č. 19.613.)

V ě c: František K. v B. (adv. Dr. Vil. Kauder z Prahy) proti zemskému výboru v Brně stran pořádkové pokuty a náhrady za výlohy spojené s revisí obecního hospodářství.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se, pokud jde o pořádkovou pokutu, pro nezákonnost; pokud jde o povinnost k náhradě nákladu spojeného s revisí, zamítá se stížnost jako bezdůvodná; pokud jde o výši nákladu, odmítá se stížnost jako nepřípustná.

D ů v o d y: Mor. zv. uznal nař. rozhodnutím st-le povinným nahraditi ve smyslu §u 18 zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. na komisionelní útraty vzešlé revisí obecního hospodaření obce B. částku 1000 Kč, poněvadž nepořádným vedením účetních knih a opožděným vydáním účetních dokladů a záznamů revisi zavini, prodloužil a částečně znemožnil. St-I byl vyzván, aby tento peníz odvedl do obecní pokladny nejdéle do měsíce,